

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra KONGENS SKYGGE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679266400800/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Han stod, hvor Skranken just blev lukket,
Og Mørkets bittre Kampe bar han,
Men høsted' ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? — Vi veed det ikke!
Han eensom gik den steile Sti,
Og venneløs han maatte drikke,
Hvad Sorg og Fryd ham skjænkede' i.
Hans Kjærlighed? Det var en Due,
Et Duenavn, et Duesind,
Den flagred' ned fra Himlens Bue,
Og kurred' ømt ved Thronens Trin.
Hver Elskovstale fra den Hulde
Bar Mildheds Frugter i hans Barm,
Og ofte smelted' Hjertets Kulde
For Øiets Foraarsstraale varm.
Men Verdens Hovmod avler Smerte
Med Moderen, som hedder Had;
De lokked' Duen fra hans Hjerte,
Og Gift — var deres Lökkemad.

IV.

Landflygtig blev han. Fra hans Hoved
Med troløs Haand de stolte Folk
Tre Kroner frækt at styrte voved',
Og hvædsed' Oprørs Sværd og Dolk.
Landflygtig blev han; — men den vilde
Omflakken læged' dog et Savn:
Thi Venskab vaagned', — ak, forsilde!
Det førde ei til Fredens Havn.

Vel saae han tusind Fiender blegne,
Det kjøbdes dyrt med trofast Blod,
Thi ogsaa Venner saae han segne, —
Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Rænker
Man slog hans Arm i stærke Baand;
Og denne Bolig, disse Lænker
Dem fik han af en Frændes Haand.
Ei saae han Nattens Øie skinne,
Ei Engens Farveharmonie,
Og Blomstens Duft med Vaarens Vinde
Gik Fængslets kolde Muur forbi.
Uhørte slynged' sine Vover
Mod Øens Kyst det friske Hav,
Og Lærken uhørt quiddred' over
Den Levendes forladte Grav.
Hans Qval ei smelted' Frændens Hjerte,
Men Stenen paa hans Fængselsbord, —
Det kolde Marmor, — fælde Smerte,
Og bærer end sin Medyrks Spor.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat;
Dog var han fri, ei længer Øiet
Sløvt stirred' ud i Fængselsnat.
Imellem Skovens Bøgestammer
Han vandred' sværmende og blid,
Han gik og drømde om sin Jammer,